

ת"פ 26825/06/19 - מדינת ישראל נגד שמעון אוטמזגין

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 26825-06-19 מדינת ישראל נ' אוטמזגין
בפני כבוד השופטת מריה פיקוס בוגדאנוב

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שמעון אוטמזגין

הנאשם

הכרעת דין

תמצית הכרעת הדין

1. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה חמורה בניגוד לסעיף 368(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

עובדות כתב האישום

2. בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום התגוררה הגב' ת' ק', ילידת 1949, (להלן: "**המתלוננת**") ברח' יל"ג 14, בחיפה.

בתאריך 12.6.18 בשעה 13:43 ברח' יל"ג 16 בחיפה (להלן: "**המקום**") עבדו הנאשם ומר גשאו בריהן (להלן: "**גשאו**") בפינוי דירה.

המתלוננת ירדה מביתה והעירה לנאשם אודות ערימת פסולת שהניח בכניסה לבניין מגוריה. בתגובה, השיב הנאשם למתלוננת כי היא יכולה להתלונן בעירייה וזו הגיבה כי בכוונתה להתקשר למשטרה. עוד החלה המתלוננת להתקרב לרכבו של הנאשם שחנה בסמוך, בכוונה לצלמו באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שלה, או אז בתגובה החל הנאשם לצלם את המתלוננת באמצעות מכשיר הנייד שלו. בעקבות זאת, התגלע ויכוח קולני בין הצדדים כאשר גשאו החזיק בחולצתו של הנאשם וצעק למתלוננת "תברחי".

המתלוננת החלה לברוח מהמקום ואילו הנאשם דלק אחריה, כאשר בזמן שרצה, הנאשם בעט בה לכיוון פלג גופה התחתון, וכתוצאה מכך המתלוננת נפלה ארצה ונחסמה על ידי מעקה המדרכה (להלן: "**האירוע**").

כתוצאה ממעשיו של הנאשם ונפילתה, פונתה המתלוננת באמצעות אמבולנס לבית החולים רמב"ם שם נקבע כי היא סובלת משברים בצלעות 7 ו-8 משמאל וצלעות 10 ו-11 מימין ובשל כך אושפזה במשך יום.

עמוד 1

תשובת הנאשם לכתב האישום

3. הנאשם הודה כי בתאריך 12.6.18 עבד ביחד עם גשאו בפניו דירה. מלבד זאת, כפר הנאשם בעובדות כתב האישום. לטענת הנאשם, המתלוננת היא זו שהחלה להשתולל ולבעוט ברכב שלו בטענה שהוא השאיר פסולת במקום, והוא מצדו לא תקף ולא נגע במתלוננת.

תמצית פרשת התביעה:

4. מטעם המאשימה העידו המתלוננת, סיירת עירייה הגב' מגי פרץ אשר עברה בסמוך למקום האירוע וראתה את המתלוננת שכובה על הקרקע; שכן של המתלוננת, מר ודים קמרוב, אשר שמע חלק מחילופי הדברים במהלך האירוע, ובעקבות הצעקות הגיע למקום; שכנה של המתלוננת, הגב' אירנה ביריוקוב, אשר ראתה את החלק הראשון של האירוע וצילמה סרטון קצר ולאחר ששמעה צעקות הגיעה למקום.

כמו כן העיד הסייר רס"ר הבטו מקוננט, אשר הגיע למקום האירוע, לאחר שהמתלוננת כבר פונתה מהמקום; רס"מ אדהם ספיה, שוטר של בית חולים רמב"ם שגבה הודעה ראשונה מהמתלוננת במיון בית החולים; רנ"ג יהודה דניאלי, אשר ערך תיעוד לגבי צילום חבלותיה של המתלוננת; רס"ב שי לוי, שהיה החוקר הממונה על חקירת התיק ורס"ב אבי הראל, שחקר את הנאשם ביום האירוע.

עדות המתלוננת

5. המתלוננת, בת 68 בעת האירוע, מתגוררת ברח' יל"ג 14 בחיפה.

המתלוננת העידה כי בתאריך 12.6.18, היא יצאה מדירתה לכניסת הבניין על מנת לבדוק נתוני מד מים. במקום נכח אחד מהשכנים, אדם מבוגר, אשר פתח לה את הדלת על מנת שתוכל להגיע למד המים. הכניסה למקום הייתה חסומה עם אשפה ובמקום נכחו הנאשם ועובד שלו. המתלוננת פנתה לשניים ושאלה אותם, האם הם זרקו את האשפה. הנאשם השיב בחיוב וביקש לברר מיהי המתלוננת. המתלוננת אמרה כי היא משמשת כוועד הבית של הבניין, או אז הנאשם עשה תנועת זלזול עם היד של "תתחפפי" (עמ' 9 לפרוטוקול ש' 15-8). בין השניים התפתח ויכוח לגבי זריקת האשפה במקום ובשלב מסוים המתלוננת התקרבה לרכבו של הנאשם, שחנה בסמוך, כדי לצלמו. במהלך הוויכוח, הנאשם אמר למתלוננת להתקשר לעירייה, והיא ענתה שבכוונתה להתקשר למשטרה, או אז אמר הנאשם לעובד שלו **"תזכור, כשהמשטרה תגיע, תזכור לומר איך שהיא בעטה לי ברכב"**. המתלוננת העידה כי היא לא בעטה ברכבו של הנאשם, ואף עמדה במרחק ממנו והתקרבה אליו רק על מנת לצלמו (פרוטוקול עמ' 9 ש' 15-26).

6. בהמשך, הנאשם אמר למתלוננת, שאם היא רוצה לצלם גם הוא יצלם, ו"העמיד את הנייד שלו מול הפנים". המתלוננת עשתה עם היד תנועה על מנת שהנאשם יזוז, או אז המכשיר הנייד של הנאשם **"קצת זז והוא תפס אותו מבלי שמכשיר הנייד נפל"** (פרוטוקול עמ' 9 ש' 27-31).

המתלוננת העידה, כי על אף טענת הנאשם, היא לא לקחה את מכשיר הנייד שלו, וכי המכשיר נותר במהלך האירוע בידי הנאשם (פרוטוקול עמ' 12 ש' 15-16, עמ' 17 ש' 28).

המתלוננת העידה, כי הנאשם החל לבעוט ולדחוף ברגליים, או אז העובד שלו חצץ ביניהם ותפס את הנאשם מצווארון חולצתו ואמר לו להפסיק, ואילו למתלוננת אמר **"תברחי"** (פרוטוקול עמ' 9 ש' 32, עמ' 10 ש' 1-2).

עמוד 2

עמ' 12 ש' 15-17).

7. המתלוננת החלה לברוח והנאשם דלק אחריה, ותוך מנוסתה הוא בעט בה פעמיים ופגע בגבה ובישבנה בצד שמאל, וכשהגיעה למדרכה היא נבלמה במעקה ונפלה (פרוטוקול עמ' 10 ש' 3-8, עמ' 12 ש' 17-19, עמ' 18 ש' 15).

8. המתלוננת תיארה כי בעקבות הנפילה, איבדה את ההכרה ונשברו לה חמש צלעות וחוליה בגב, כאשר לטענותיה כל החבלות שתוארו בסיכום הרפואי הן חבלות חדשות שנגרמו כתוצאה מהאירוע, ולא רק חלקן, כפי שנכתב בסיכום האשפוז (פרוטוקול עמ' 10 ש' 10-17).

9. באמצעות המתלוננת הוגש סיכום רפואי (ת/1), דו"ח מד"א (ת/2), דיסק רנטגן (ת/3) ותמונות בהן תועדו החבלות של המתלוננת (ת/4).

10. בנוסף, העידה המתלוננת, כי לא קיימת היכרות מוקדמת בינה לבין הנאשם. עוד העידה המתלוננת, כי במהלך הוויכוח מי שנכח במקום מלבדה היו הנאשם, העובד שלו ואותו שכן זקן, אך אינה יכולה לומר מי ומתי הגיע למקום הנפילה. כמו כן, סיפרה המתלוננת כי שכנתה אירנה ראתה את הוויכוח ממרפסת ביתה (פרוטוקול עמ' 11 ש' 7, 15-24).

11. בחקירה נגדית, המתלוננת אישרה כי לאחר האירוע ניסתה לברר, אם היו עדים למקרה, כאשר היא מבחינתה מחלקת את האירוע לשני חלקים: חלק ראשון - הוויכוח לגבי האשפה וחלק שני - נפילתה ליד המעקה. לדברי המתלוננת, שכנתה אירנה ראתה רק חלק מהוויכוח, כשהייתה במרפסת ביתה (פרוטוקול עמ' 15 ש' 17-33). עוד מסרה המתלוננת כי במקום הייתה שכנה נוספת ובנה הנרקומן, ולאחר האירוע היא ניסתה לברר עם אותה שכנה האם היא או בנה ראו את מה שקרה, אך האחרונה אמרה לה, כי לא ראו והמתלוננת הבינה כי הם לא רוצים להיות מעורבים (פרוטוקול עמ' 19 ש' 18-23).

12. המתלוננת אישרה כי היא ברחה לכיוון הכביש וכי מדובר בדרך, שהיא ירידה והיא משובשת וכי בזמן האירוע היא נעלה כפכפים (פרוטוקול עמ' 18 ש' 6-7, 30-33, עמ' 19 ש' 1-3).

13. המתלוננת לא הכחישה כי התרעמה על סגירת התיק מחוסר ראיות (נ/4) והגישה ערר בעקבותיו התיק נפתח והחלה חקירה (עמ' 16 לפרוטוקול ש' 29-32). עוד מסרה המתלוננת כי היא לא יודעת מדוע העדים נחקרו רק בחלוף חודשיים, כאשר ידוע לה כי שוטרים שהגיעו למקום האירוע, לקחו פרטים מאנשים שנכחו במקום (פרוטוקול עמ' 19 ש' 28-29).

14. במסגרת החקירה הנגדית הוגשו הודעות שמסרה המתלוננת במהלך חקירת התיק: מיום 12.6.18 (נ/1), מיום 17.6.18 (נ/2) ומיום 20.6.18 (נ/3).

המתלוננת התייחסה למסירת ההודעה הראשונה, ואמרה כי זו נגבתה בבית החולים בזמן שהייתה כאובה מאוד ובמצב קשה (פרוטוקול עמ' 13 ש' 4-6). יש לציין, כי למעט סתירה אחת, לגבי השאלה, האם הנאשם אמר למתלוננת כי שברה פנס ברכבו או אמר לה ששרטה את רכבו, לא עומתה המתלוננת עם סתירות נוספות (פרוטוקול עמ' 14-15).

עדויות של מר ודים קמרו (להלן: "ודים")

15. ודים מתגורר ברח' יל"ג, בבניין קרוב למקום האירוע, ואין לו היכרות מוקדמת לא עם המתלוננת ולא עם

הנאשם (פרוטוקול עמ' 22 ש' 5).

16. ודים תיאר כי ראה ממרפסת ביתו את הנאשם ואת העובד שלו מוציאים פסולת בניין מאחת הדירות ומניחים אותה ברחבה. ודים שמע כי המתלוננת העירה לנאשם על כך שזרק את הפסולת בכניסה לבניין ונכנס חזרה לדירתו. לאחר מכן שמע מביתו צעקות כאשר מישהו צעק "**תפסיק, תפסיק**" ולאחר שרץ למרפסת שמע מישהו צועק "**תברחי, תברחי**" כשהצעקות נשמעו מכיוון המדרון, והוא לא ראה את הצועקים (פרוטוקול עמ' 21 ש' 1-4).

17. ודים ירד לרחוב, ראה את המתלוננת כשהיא שכובה על הבטן מחוסרת הכרה (פרוטוקול עמ' 20 ש' 31, עמ' 21 ש' 1-7, עמ' 22 ש' 28). ודים העיד כי במקום פגש שכנה בשם אירנה, אשר אמרה לו כי הנאשם פגע במתלוננת (פרוטוקול עמ' 22 ש' 1-2). במקום היה אדם נוסף, שדיבר רוסית, והוא אמר "**וואי וואי וואי מה שהוא עשה לה**" (פרוטוקול עמ' 22 ש' 2-3). בחקירה נגדית ודים הסביר כי מדובר בנרקומן שמסתובב במקום וכי ודים אפילו ניסה לאתר אותו לאחר מכן כדי שימסור עדות במשטרה, אך לא הצליח (פרוטוקול עמ' 25 ש' 1-13).

18. ודים העיד כי אירנה הצביעה לכיוון אליו הלך הנאשם והוא הלך לאותו כיוון, או אז ראה את הנאשם נכנס לחנות כלי בניין. ודים נכנס אחרי הנאשם לחנות ואמר לו "**חתיכת דרעק, הזמינו לך משטרה לך תתמודד עם ההשלכות שלך**" הנאשם השיב לו "**בסדר גמור. אני לא בורח, מה אתה רוצה היא נפלה**" (פרוטוקול עמ' 21 ש' 13-21).

ודים מסר כי הנאשם אמר לו: "**זאת מדינת חוק תגיע משטרה ואתה איימת עלי**" (פרוטוקול עמ' 21 ש' 21-22). בנוסף ודים מסר כי ראה את הנאשם משוחח עם העובד שלו ואומר לו "**אתה ראית איך היא באה ובעטה לי באוטו**" (פרוטוקול עמ' 21 ש' 28-29, עמ' 22 ש' 17-19) ובנוסף אמר לעובד לגבי ודים "**מה אני אעשה לו אם יפלוט משהו לא נכון...**" (פרוטוקול עמ' 22 ש' 24-26). בחקירה נגדית, אישר ודים כי נחקר במשטרה, עקב תלונת הנאשם לפיה ודים איים עליו, אך לטענתו, התברר כי אין דברים בגו (פרוטוקול עמ' 25 ש' 15-22).

19. בחקירה נגדית, ודים העיד כי ביום האירוע הוא מסר את פרטיו לשוטרים שהגיעו למקום ולאחר מכן זומן למסור עדות ע"י המשטרה (פרוטוקול עמ' 23 ש' 2, ש' 12-13). ודים אישר כי ביקר את המתלוננת לאחר האירוע, אך היא לא ביקשה ממנו למסור עדות (פרוטוקול עמ' 24 ש' 16-17, ש' 21 עמ' 26 ש' 22-27). ודים חזר והדגיש כי אין לו היכרות אישית לא עם המתלוננת ולא עם הנאשם (פרוטוקול עמ' 26 ש' 4-5).

עדוּתה של הגב' אירנה ביריקוב (להלן: "אירנה"):

20. אירנה היא שכנה של המתלוננת אשר מתגוררת ברח' ילג 16/2.

21. אירנה העידה כי ביום האירוע היא שוחחה בטלפון עם בתה, ששמה תמרה, ובמהלך השיחה הסתכלה מחלון מרפסת ביתה לרחוב (ראה תמונה ת/7 - בה ניתן לראות את חלון המרפסת), וראתה בחור צעיר עם עור כהה מוציא אשפה לכיוון הכביש ומניח ליד המכולה בערימה. לאחר מכן, אירנה ראתה כי המתלוננת יצאה מביתה, ניגשה לבחור הצעיר ודיברה עמו לגבי השלכת הפסולת במקום, או אז יצא הנאשם התקרב למתלוננת ולעובד שלו והיה ביניהם שיח, אך אירנה לא הקשיבה (פרוטוקול מיום 10.3.20 [1] עמ' 10 ש' 15-20).

22. בהמשך, הנאשם אמר למתלוננת להתקשר לעירייה ובאותו רגע המתלוננת לקחה את הטלפון הנייד שלה

14 ש' 22-27).

עדוּתוֹ שֶׁל רֵס"ר הַבְּטוּ מְקוֹנֵנֵת (לַהֲלֹךְ: "הַבְּטוּ")

30. הַבְּטוּ הוּא סִייר הַמְשָׁרֵת בַּתְּחַנֵּת חִיפָה אֲשֶׁר הִגִּיעַ לַמְּקוֹם הָאִירֹעַ אַחֲרֵי שֶׁהַמְּתַלֹּנֶנֶת כָּבֵר פּוֹנְתָה מִהַמְּקוֹם בְּאִמְבּוּלָנִס (דו"ח פְּעוּלָה - ת/9). מִדּו"ח הַפְּעוּלָה עוֹלָה כִּי בַּעַת הַגַּעְתּוֹ שֶׁל הַבְּטוּ לַמְּקוֹם, נִכְחוּ בַּמְּקוֹם אֲנָשִׁים רַבִּים וְהַבְּטוּ לָקַח אֶת פְּרִטִּיָּהֶם שֶׁל אִירָנָה, וְדִים וְגִשָּׂאוֹ וְצִירָף אוֹתָם לַדּו"ח הַפְּעוּלָה, וְלֹא יָדַע לְהַסְבִּיר מַדּוּעַ פְּרִטִּיָּהֶם שֶׁל וְדִים וְגִשָּׂאוֹ אֵינָם מוֹפִיעִים בְּדו"ח וְלֹא מְצוּרָפִים אֵלָיו (פְּרוֹטוֹקוֹל מִיּוֹם 10.3.20 עמ' 20 ש' 13-25).

עוֹד עוֹלָה מִהַדּו"ח, כִּי הֵנֶאֱשַׁם מִסֵּר לַהַבְּטוּ בַּמְּקוֹם כִּי הָיָה וִיכּוֹחַ, הַמְּתַלֹּנֶנֶת בַּעֲטָה בְּרִכְבּוֹ וְכִשְׁהוּא בֹא לְצֶלֶם הָיָה רָצָה, נִפְלָה וְהַתְּחִילָה לְצַעֲוֹק שֶׁהוּא הֶרְבִּיץ לָהּ. עוֹד מִסֵּר הֵנֶאֱשַׁם כִּי לַמְּקוֹם הִגִּיעַ וְדִים אֲשֶׁר "רֹדֵף אַחֲרָיו וְאֵיִם עָלָיו" (ת/9).

מִהַדּו"ח עוֹלָה כִּי הִשְׁכֵּנָה אִירָנָה נִכְחָה בַּמְּקוֹם וּמִסֵּרָה כִּי רָאֵתָה אֶת הוֹוִיכּוֹחַ שֶׁהָיָה לַמַּעֲלָה [מְקוֹם זְרִיקַת הַפְּסוּלָת], אֲךָ לֹא רָאֵתָה מִה קָרָה כִּשְׁהַמְּתַלֹּנֶנֶת הַתְּחִילָה לְצַעֲוֹק [לִיד הַמַּעֲקָה] כִּי זֶה לֹא הָיָה בְּטוּחַ הָרֵאִיָּה שֶׁל הַחֲלוֹן מִמֶּנּוּ רָאֵתָה אֶת הָאִירֹעַ (ת/9).

31. הָעֵד אִישֵׁר כִּי רִשָּׁם בְּדו"ח הַפְּעוּלָה מִה שֶׁנֶּאֱמַר לוֹ ע"י אֲנָשִׁים בַּמְּקוֹם וּבְכָלֵל זֶה כִּי לַמְּתַלֹּנֶנֶת יֵשׁ הַרְבֵּה סַכְסוּכִים וְכִי יֵשׁ לְקַחַת אֶת דְּבָרֶיהָ בְּעֶרְבוֹן מוֹגְבֵּל (פְּרוֹטוֹקוֹל מִיּוֹם 10.3.20 עמ' 20 ש' 13-15). בְּדו"ח הַהִבְהָרָה הוֹסֵבֵר עַל יְדֵי הָעֵד כִּי הוּא לֹא יִיחַס מִשְׁמַעוֹת לַמִּשְׁפָּט שֶׁנֶּאֱמַר וְהִתִּיחַס אֵלָיו בְּגֵדֵר "שְׁמוּעָה בְּלִבֵּד" (ת/10).

32. בְּנוֹסֵף בְּאִמְצָעוֹת הָעֵד הוֹגֵשׁ דּו"ח עֵיכּוֹב (ת/11) בּוֹ נִרְשָׁם כִּי הֵנֶאֱשַׁם מִסֵּר: "לֹא עָשִׂיתִי לָהּ כְּלוּם הָיָה תִּקְפָּה אוֹתִי".

עִדּוּתָהּ שֶׁל הַגִּב' מִגִּי פֶּרֶץ

33. הָעֵדָה הָיָה סִיירָת בִּיטְחוֹן בַּעִירִיית חִיפָה. מִגִּי הָעִידָה כִּי עֲבָרָה בַּמַּהֲלָךְ סִיּוֹר שְׁגֵרֵתִי בְּרֹחוֹב יל"ג וְרָאֵתָה אֶת הַמְּתַלֹּנֶנֶת שְׁכּוּבָה עַל הַמְּדֻרְכָּה, עַל הַבֶּטֶן. הָיָה עֲצָרָה אֶת הַנִּיידָת וּשְׂאֵלָה מִה קָרָה, אוֹ אִזְ הַמְּתַלֹּנֶנֶת הַצְּבִיעָה עַל הֵנֶאֱשַׁם וְאִמְרָה לָהּ כִּי הוּא תִּקַּף אוֹתָהּ וְהִפִּיל אוֹתָהּ עַל הַרְצָפָה (פְּרוֹטוֹקוֹל עמ' 6 ש' 27-29). הֵנֶאֱשַׁם מִצְדּוֹ אָמַר כִּי הַמְּתַלֹּנֶנֶת לָקַחָהּ לוֹ אֶת הַטֵּלְפּוֹן מִהִיד וְנִפְצָה אוֹתוֹ עַל הַרְצָפָה. מִגִּי הָעִידָה כִּי רָאֵתָה שֶׁבֶר בְּטֵלְפּוֹן שֶׁל הֵנֶאֱשַׁם (פְּרוֹטוֹקוֹל עמ' 7 ש' 1-3). לְאַחַר מִכֵּן הִזְמִינָה מִגִּי נִיידָת מִשְׁטָרָה וְאִמְבּוּלָנִס לַמְּתַלֹּנֶנֶת.

בַּחֲקִירָה נִגְדִית הַבְּהִירָה מִגִּי כִּי לֹא רָאֵתָה אֶת הָאִירֹעַ, אֲלֹא הִגִּיעָה אַחֲרָיו וְכִי בַּמְּקוֹם נִכְחוּ שְׁכֵנִים (פְּרוֹטוֹקוֹל עמ' 7 ש' 11, ש' 32-33).

עִדּוּתוֹ שֶׁל רֵס"מ אֲדָהֶם סָפִיָּה

34. הָעֵד הֵינּוּ שׁוֹטֵר שְׁמוּצֵב בְּבֵית חוֹלִים רִמְב"ם. אֲדָהֶם אִישֵׁר כִּי עֶרֶךְ דּו"ח פְּעוּלָה שְׁסוּמֵן ת/12 וְכִי גִבָּה

מהמתלוננת עדות בבית החולים (נ/1, פרוטוקול מיום 10.3.20 עמ' 21 ש' 33).

עדוּתו של רנ"ג יהודה דניאלי

35. העד אישר כי ערך דו"ח ביצוע פעולות של חקירת מז"פ (סומן ת/13).

עדוּתו של רס"ב שי לוי (להן: "שי")

36. שי הוא חוקר במחלק חקירות חיפה שהיה ממונה על תיק החקירה. במהלך חקירת התיק שי חקר את הנאשם, ערך עימות בין הנאשם למתלוננת וגבה הודעות מהעדים.

שי לא זכר את האירוע, ולא זכר איך פרטיה של אירנה עלו בתיק החקירה (פרוטוקול מיום 10.3.20 עמ' 24 ש' 17-18), הגם שיש לציין כי פרטיה נרשמו כבר בדו"ח של הבטו (ת/9).

העד העיד, כי בהתאם לתמליל שיחות משל"ט, אותו ערך, עולה כי הדיווח הראשוני בדבר האירוע הגיע מסיירת של העירייה, מגי פרץ, ולאחר מכן הנאשם התקשר למשטרה ודיווח כי המתלוננת חטפה לו את הטלפון וכי היא נפלה (פרוטוקול מיום 10.3.20 עמ' 24 ש' 27-33, עמ' 25 ש' 1).

יש לציין כי מעין בדו"ח משל"ט (ת/8) עולה כי מי שדיווח ראשון למשטרה לגבי האירוע, הייתה בתה של של אירנה - תמרה, אשר דיווחה על חלקו הראשון של האירוע, לפי מה ששמעה בטלפון מאמה (ת/8). מדובר בשיחה בשפה הרוסית שלא תומללה במהלך חקירת התיק והוגשה רק ההקלטה של השיחה. על כן, במהלך כתיבת הכרעת הדין, ולאחר שהתברר כי התמליל אינו מצוי בתיק בית המפשט, הוריתי למאשימה לתרגם ולתמלל את השיחה ובמקביל ניתנה לב"כ הנאשם הזדמנות להגיב לתרגום ולתמליל, כאמור.

37. העד אישר כי עת שגבה את ההודעה מאירנה, האחרונה הציגה לו סרטון שצילמה במהלך האירוע, אך הוא לא תפס אותו, כי סבר שהסרטון אינו מקדם את החקירה. הסרטון שהוגש באמצעות אירנה הוצג לעד והוא אישר שזהו הסרטון שהוצג לו על ידי אירנה במהלך גביית ההודעה (פרוטוקול מיום 10.3.20 עמ' 23 ש' 22-30; עמ' 25 ש' 17-29).

באמצעות העד הוגש מזכר, לפיו ביום 15.7.18 העד ערך בירור בנוגע לקיומן של מצלמות אבטחה בזירה ונמסר לו על ידי גב' אשכנזי, שלה יש מצלמות בבניין, כי הן אינן מכסות את זירת האירוע (ת/14). עוד עולה מהמזכר כי החוקר ערך בירור עם אירנה שמסרה לו כי לא ראתה אלימות, אלא רק חילופי מילים בין הנאשם למתלוננת.

באמצעות העד הוגש תמליל חלקי של שיחות משל"ט (ת/8ב'), טופס הודעה על זכויות חשוד (ת/15), חקירת הנאשם במהלכה נערך עימות בינו לבין המתלוננת (ת/16) ותיעוד חזותי של החקירה (ת/16א).

38. ב"כ הנאשם ויתר על חקירתם של עדי תביעה 11, 12 ו-13 והמסמכים שנערכו על ידם הוגשו בהסכמה (דוח מד"א ת/2, סיכום אשפוז ת/1, דו"ח משל"ט ת/8 ודיסק ת/8ב').

פרשת ההגנה:

39. מטעם ההגנה העידו הנאשם ומר גשאו בריהון - עובד של הנאשם שנכח באירוע. יצוין כי גשאו תחילה נרשם ברשימת עדי התביעה, אך המאשימה ויתרה על עדותו.

עדות הנאשם

40. הנאשם תיאר כי ביום האירוע עבד יחד עם גשאו בתיקון מזגן בדירה בבניין וכן בפיוני בגדים וצלחות שהיו בדירה. בהמשך, אמר לגשאו להוריד את הבגדים והצלחות ולהניח ליד הפח. הנאשם ירד למטה יחד עם גשאו כדי לחפש באוטו שלו כבל שהיה צריך למזגן, ופתאום יצאה המתלוננת ב"כעס נוראי", כשהיא מחזיקה את מכשיר הנייד ופנקס בידה, וצעקה "**מה אתם עושים? למה אתם זורקים פה בגדים?**". הנאשם, לדבריו, ענה לה "**גברת, מותר, בגדים מותר לשים ליד הפח**" כי באים הומלסים ולוקחים את הבגדים, וכי אם יש לה איזושהי בעיה שתפנה לעירייה, למשטרה וביקש ממנה לא להפריע להם בעבודה (תמליל פרוטוקול עמ' 24 ש' 18-39).

הנאשם תיאר כי דיבר עם המתלוננת בנימוס, אך האחרונה התעצבנה, ניגשה לרכב של הנאשם ובעטה בטמבון האחורי ואמרה "**אתם הקבלנים האלה תמיד עושים פה בלאגן**" (תמליל פרוטוקול עמ' 25 ש' 1-14).

הנאשם, לדבריו, אמר למתלוננת ברוגע שהיא יכולה להמשיך לבעוט אבל הוא יצלם אותה ויזמין משטרה, או אז הוציא את הטלפון כדי לצלם אותה, והמתלוננת התקרבה אליו ושאלה אותו למה הוא מצלם. הנאשם הספיק לצלם את המתלוננת, או אז המתלוננת נתנה לו מכה ביד ו"חטפה" את מכשיר הנייד שלו מהיד, ונעמדה מאחורי גשאו (תמליל פרוטוקול עמ' 25 ש' 27-39).

הנאשם העיד, כי הושיט את ידו על מנת לקחת מהמתלוננת את מכשיר הנייד שלו, או אז המתלוננת החלה לרוץ ברידה תלולה כאשר ה"אינסטינקט" של הנאשם היה לרוץ אחריה. לדברי הנאשם הוא הזיז את גשאו, כשהוא פוסע שניים, שלושה צעדים והמתלוננת כבר החליקה ונבלמה במעקה ומכשיר הנייד שלו עף לכביש (תמליל פרוטוקול עמ' 26 ש' 1-7).

לאחר מכן הנאשם ניגש למתלוננת והציע עזרה, אך המתלוננת צעקה כי הנאשם מרביץ לה, או אז הגיעו ודים ואירנה והמתלוננת הגבירה את הצרחות וצעקה כי הנאשם מרביץ לה ובעקבות כך השכנים החלו להתלהם נגד הנאשם (תמליל פרוטוקול עמ' 26 ש' 10-17).

41. לאחר מכן, הנאשם הרים את הטלפון מהכביש, אמר לגשאו להמשיך לעבוד והלך לקנות כבל. ודים הלך אחרי הנאשם כשהוא מפציר בו, מדוע הוא בורח מהמקום, ובדרך חזרה מהחנות איים על הנאשם, או אז הנאשם אמר לו כי כבר התקשר והזמין משטרה (תמליל פרוטוקול עמ' 26 ש' 19-38).

בהמשך, עברה ניידת סיור של העירייה והם הזמינו את המשטרה והגיע אמבולנס שלקח את המתלוננת (תמליל עמ' 27 ש' 1-3). לאחר האירוע הנאשם נלקח לחקירה בתחנה ושוחרר.

42. לאחר מספר חודשים הנאשם קיבל מכתב כי התיק נסגר מחוסר ראיות, אך לאחר מכן התקשר אליו השוטרי שי לוי ואמר לו כי התיק נפתח מחדש (תמליל עמ' 28 ש' 1-9). בהמשך הגיע לעימות עם

המתלוננת, אך הרגיש במהלך העימות שלמעשה "תופרים לו תיק" וכי המתלוננת והחוקר חברו יחד ו"תקפו אותו" והמציאו סיפור (תמליל פרוטוקול עמ' 28 ש' 20-23, עמ' 29 ש' 1-2).

43. הנאשם הגיש דיסק (נ/6) בו צילום מקום האירוע. הנאשם העיד כי צילם את המקום לאחר שהתיק כבר החל להתנהל בבית המשפט (תמליל פרוטוקול עמ' 23). בנוסף, בדיסק נמצאות תמונות שחלקן צולמו במהלך האירוע וחלקן לאחר מכן (נ/7).

הנאשם חזר וטען, כי לו היו נאספות המצלמות שהיו במקום על ידי המשטרה הן היו מוכיחות את חפותו מאחר והיו אמורות לכסות את זירת האירוע ואת מקום נפילתה של המתלוננת (תמליל פרוטוקול עמ' 27 ועמ' 32, עמ' 42).

44. במהלך החקירה הנגדית, הושמע לנאשם דיסק משל"ט בו תועדה קריאה של הנאשם למוקד 100. בתחילת ההקלטה, ולפני ששיחתו נענתה על ידי המשטרה, הוקלט הנאשם אומר למאן דהו "**רצה ונפלה**". הנאשם השיב כי דיבר לודים כדי להסביר לו את האירוע והכחיש כי פנה לגשאו (תמליל פרוטוקול עמ' 32-33).

בנוסף, לשאלה, מדוע אמר למוקד 100 כי שכנים תקפו אותו - אמר הנאשם כי השכן [ודים] תקף אותו מילולית באופן קשה מאוד, עד כמעט אלימות פיזית ומבחינתו מדובר בתקיפה (תמליל עמ' 33 ש' 18-23). בהמשך טען כי דיבר ברבים כי גם השכנה [אירנה] תקפה אותו מילולית וקיללה אותו (תמליל פרוטוקול עמ' 33 ש' 35-39).

45. בהמשך החקירה הנגדית, טען הנאשם, כי המתלוננת תקפה אותו, נתנה לו "כאפה רצינית" ביד, וכי הוא לא יכל להזיז את היד במשך שלושה ימים (תמליל עמ' 34 ש' 18-29).

הנאשם חזר ותיאר את האירוע באופן הבא:

"עו"ד ויזגן: תמונות או סרטון שהיא בועטת ברכב, יש לך משהו כזה?"

הנאשם: לא. כי רק אמרתי לה, נו, באתי להוציא את הטלפון, הוצאתי את הטלפון, אמרתי לה 'תמשיכי לבעוט, אני אצלם אותך ואזמין משטרה'. היא הסתובבה אליי. היא הייתה עם הגב אליי. היא הסתובבה אליי וכל הסיטואציה הזאת קרתה. זה הכל במהירות אדירה של שניות. שנייה, שתיים. כל הסיפור הזה. כל המהלך שהיא הסתובבה, חטפה נעמדה אחרי גאשו, רצה, זה 2 שניות. אם הגזמתי 3 שניות, עד שהיא נפלה. זה הכל היה מהיר מאוד וזה לא היה בסלאו-מושן, זה היה הכל במהירות." (תמליל פרוטוקול עמ' 37 ש' 35-39 - עמ' 38 ש' 1-3).

46. הנאשם תחילה הכחיש כי רץ אחרי המתלוננת, אך בהמשך אישר כי רץ "2 צעדים" כדי לקחת את הטלפון, או אז המתלוננת נפלה ונחבלה (תמליל פרוטוקול עמ' 40 ש' 4-36). הנאשם תיאר את נפילתה של המתלוננת באופן הבא: "**היא נפלה על הישבן והחליקה על הבטן. כאילו היא יושבה על הישבן והתגלגלה ישר לתוך המעקה...**" (תמליל פרוטוקול עמ' 41 ש' 18-20). משכך, טען הנאשם כי ההמטומה בעכוז נגרמה למתלוננת כתוצאה מנפילתה על הישבן לפני שהתגלגלה והתנגשה במעקה (תמליל פרוטוקול עמ' 57-58).

47. הנאשם העיד כי אינו זוכר, אם היה מגע בינו לבין המתלוננת, כשניסה לקחת ממנה את מכשיר הנייד שלו בזמן שהמתלוננת הסתתרה מאחורי גשאו, אך אם היה מגע זה היה המגע היחיד (תמליל פרוטוקול עמ' 54 ש' 13-25, עמ' 55 ש' 11-18).

48. הנאשם טען כי לשכנה אירנה היה מניע להעיד נגדו לאחר שהוא חנה בעבר במקום חניה של בתה הנכה. לגבי ודים טען הנאשם, כי הגם שאינו מכיר אותו, ודים ניזון מהשכנה [אירנה] ועל כן מסר עדות נגדו (תמליל פרוטוקול עמ' 45-46). לטענת הנאשם, עדויותיהם של אירנה ודים בשקר יסודן (תמליל פרוטוקול עמ' 53).

49. במהלך חקירה נגדית, אישר הנאשם כי הוא יכול לרוץ במגבלות, נוכח מצבו הבריאותי (תמליל פרוטוקול עמ' 55 ש' 32-39), אך טען כי אינו יכול להניף את רגלו כדי לבעוט (תמליל עמ' 57 ש' 1). הנאשם לא הגיש מסמכים רפואיים המאוששים טענה זו, למעט אישור בדבר אחוזי נכות ותג חניה לנכה (נ/8) מהם לא ניתן ללמוד לגבי המגבלה הספציפית.

עדויות של גשאו בריהון (להלן: "גשאו")

50. גשאו עבד אצל הנאשם בזמן הרלוונטי לכתב האישום.

51. גשאו העיד בחקירה ראשית כי עבד עם הנאשם בפינוי אשפה מדירה, או אז יצאה המתלוננת וצעקה עליהם, מדוע הם זורקים ברחבת הבניין את האשפה. לדברי גשאו, הנאשם ענה למתלוננת כי זה פח אשפה, ואם היא רוצה היא יכולה להתקשר למשטרה או לעירייה, או אז המתלוננת החלה לצלם את הנאשם וגם הנאשם צילם אותה, ולאחר מכן, היא בעטה ברכב של הנאשם. עוד תיאר גשאו כי כאשר הנאשם צילם את המתלוננת היא "חטפה" את מכשיר הנייד שלו והחלה לרוץ במורד, החליקה ו"התנגשה/נתקעה" במעקה עם הצלעות (תמליל פרוטוקול עמ' 2 ש' 16-21, עמ' 3 ש' 12, 16-17).

מיד לאחר נפילתה, הנאשם הגיע והציע למתלוננת עזרה עוד לפני שהרים את מכשיר הנייד שלו, אך המתלוננת סירבה לקבל ממנו עזרה והחלה לצעוק, ובעקבות צעקותיה יצאו השכנים. לאחר מכן, הנאשם אמר לגשאו להמשיך לעבוד, הגיעו למקום שכנים שהחלו לצעוק על גשאו, ואילו הנאשם הלך לקנות כבל חשמל ובכך למעשה הסתיים האירוע (תמליל פרוטוקול עמ' 2 ש' 16-25).

52. לעומת זאת, בחקירה נגדית שינה גשאו את גרסתו בנקודה זו מספר פעמים, וטען פעם כי השכנים הגיעו למקום לאחר שהנאשם חזר מקניית הכבל ופעם טען כי השכנים הגיעו לפני (תמליל פרוטוקול עמ' 11 לעומת עמ' 16).

53. בנוסף, בחקירה נגדית, מסר גשאו כי לאחר האירוע השכן [ודים] איים על הנאשם עם תנועות ידיים ולשאלה מדוע לא מסר זאת במשטרה, אלא רק כי היה ויכוח בין השניים, טען כי לא נשאל על כך (תמליל פרוטוקול עמ' 17 ש' 20-39, עמ' 18 ש' 4-6 ות' 23 עמ' 3 ש' 71-72).

54. גשאו העיד כי לא ניסה לחצוץ בין הנאשם והמתלוננת במהלך הויכוח, אלא כששניהם החלו לדבר הוא עמד באמצע, ולאחר שהמתלוננת חטפה את מכשיר הנייד של הנאשם היא נעמדה מאחוריו (תמליל פרוטוקול עמ' 3 ש' 18-30, עמ' 12 ש' 35-36). בנוסף, לדברי גשאו, הנאשם לא דחף את המתלוננת

אלא היא נפלה לאחר שרצה בירידה כשהיא נועלת נעלי בית, החליקה, ונבלמה במעקה (תמליל פרוטוקול עמ' 3 ש' 7-15).

55. בחקירה נגדית הוצג לגשאו הסרטון שצילמה אירנה מיום האירוע (סומן ת/5). גשאו הכחיש כי צעק "שמעון, שמעון", וטען כי מדובר בצעקות של שכן שנראה בסרטון, וכשנשאל איך שכן יכול היה לדעת את שמו של הנאשם אמר כי "אני לא שמעתי שום שמעון" (תמליל פרוטוקול עמ' 4 ש' 25-39, עמ' 5 לתמליל ש' 1-17). עוד שלל גשאו כי אמר למתלוננת לברוח, אלא היא ברחה בעצמה (תמליל עמ' 13 ש' 18-21).

56. גשאו שלל, לשאלת ב"כ המאשימה, כי דיבר עם הסנגור טרם הדיון, אך בהמשך לאחר שב"כ הנאשם הצהיר כי שוחח עם העד לפני הדיון, אישר גשאו כי דיבר עם הסנגור וטען כי לא הבין את השאלה שנשאל (תמליל פרוטוקול עמ' 5-6).

57. במהלך החקירה הנגדית הוגשה הודעתו של העד במשטרה (סומן ת/21).

סיכומי הצדדים

58. **ב"כ המאשימה** ביקש לקבוע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את עובדות כתב האישום ועל כן, יש להרשיע את הנאשם.

ב"כ המאשימה טען, כי המתלוננת תיארה הן בעדותה והן בהודעותיה במשטרה את השתלשלות המקרה באופן אמין ומהימן, לא העצימה את האירוע וסיפקה הבהרות והסברים מפורטים לשאלות שנשאלה, גם במהלך החקירה הנגדית. עוד הפנה ב"כ המאשימה לאמרתה של המתלוננת מיד בסיום האירוע בפני סיירת הביטחון, מגי פרץ, שהיא בגדר אמרת קורבן אלימות לפי סעיף 10(1) לפקודת הראיות, כי הנאשם תקף אותה והפיל אותה על הרצפה.

לאור האמור, נטען כי יש לתת לעדות המתלוננת את מלוא האמון והמשקל.

לטענת ב"כ המאשימה עדות המתלוננת לא עמדה לבדה והיא זכתה לחיזוקים מגרסתו של ודים, שאמנם לא נכח באירוע, אך שמע חלק מהצעקות שתוכנן תואם את גרסת המתלוננת, וגרסתו הייתה עקבית ומהימנה. חיזוק נוסף מצאה גרסת המתלוננת בעדותה של אירנה, אשר הייתה עדה לחלקו הראשון של האירוע, ומסרה את שחוותה בחושיה, מבלי לנסות להעצים את האירוע.

באשר לפרשת ההגנה, נטען כי עדותו של גשאו הייתה מגמתית, רצופה סתירות ובלתי מהימנה ולא ניתן לבסס ממצא כלשהו על סמך עדותו.

באשר לעדות הנאשם, נטען כי הנאשם ניסה להרחיק את עצמו מאחריות לאירוע הנפילה, כאשר לטענתו המתלוננת רצה ונפלה מבלי שנגע בה. הנאשם ניסה לצייר תמונה לפיה כל המעורבים חברו יחדיו כדי להאשים אותו, וכי המתלוננת, שהינה אישה מבוגרת, היא למעשה זו שתקפה אותו. עוד נטען, כי בעדות הנאשם נתגלו סתירות מהותיות כמו גם סתירות בין עדות הנאשם לעדותו של גשאו ומשכך, ביקש לדחות את גרסתו.

ב"כ המאשימה טען, כי המתלוננת ברחה מהנאשם אשר רדף אחריה ובעט בה וכי על פי מבחן השכל הישר, הגיוני כי המתלוננת תיפול קדימה, כפי שמסרה בעדותה. עוד נטען, כי כתוצאה מהבעיטות נגרמו למתלוננת המטומות בפלג גופה התחתון ובשל נפילתה נגרמה לה חבלה חמורה בדמות שברים בצלעות. לטענת ב"כ המאשימה, היות וב"כ הנאשם ויתר על חקירתו של רופא בעניין זה, אין מחלוקת בדבר החבלות שנגרמו למתלוננת.

עוד נטען, כי הנאשם היה מודע למעשיו ולתוצאות החמורות שיכולות להיגרם בשל תקיפת אישה מבוגרת ועל כן, המאשימה הוכיחה הן את היסוד העובדתי והן את היסוד הנפשי של עבירת תקיפת זקן הגורמת חבלה חמורה.

59. **ב"כ הנאשם** טען כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש ממנה להוכחת עובדות כתב האישום ועל כן, יש לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

לטענת ב"כ הנאשם, עדות הנאשם היתה עקבית ומפורטת, במסגרתה תיאר את מה שהתרחש באירוע. עוד נטען, כי הנוכחים באירוע היו הנאשם, המתלוננת וגשאו בלבד, על כן יש לתת משקל לעדותו של גשאו, אשר חיזקה את גרסת הנאשם ולא לשאר העדים אשר לא ראו את נפילתה של המתלוננת ועל כן, אין לבסס ממצאים עובדתיים על פי עדותם.

באשר לעדות המתלוננת, טען ב"כ הנאשם כי התגלו בה סתירות רבות ומהותיות, כאשר המתלוננת ניסתה לצייר תמונה לפיה הותקפה בצורה אכזרית על ידי הנאשם.

באשר לעדויותיהם של ודים ואירנה נטען כי הם לא נכחו בזמן האירוע ולא ראו מה גרם לנפילתה של המתלוננת, כאשר אירנה ניסתה לחזק באופן מגמתי את עדות המתלוננת, וציינה בעדותה דברים שאף אחד מהמעורבים, לרבות המתלוננת, לא ציינו בעדותם. עוד נטען כי הסרטון שהוגש באמצעות אירנה (ת/5) הוא סרטון ערוך ואין לתת לו משקל.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי בתיק קיימים מחדלי חקירה, אשר פגעו בהגנתו של הנאשם, כאשר המחדל העיקרי הוא באי-תפיסת מצלמות אבטחה מהן ניתן היה לראות את נפילתה של המתלוננת. עוד נטען, כי העדים לא נחקרו סמוך לאירוע, ובכלל זה גשאו שנחקר לאחר מספר חודשים, וזאת על אף בקשות חוזרות ונשנות של הנאשם כי ייחקר בהקדם. מעבר לכך, הלן ב"כ הנאשם על כך שהמאשימה ויתרה על זימונו של גשאו למתן עדות מטעמה, על אף שהוא היה העד היחידי שנכח באירוע בזמן אמת.

לאור האמור, נטען כי המאשימה לא הוכיחה את עובדות כתב האישום מעל לכל ספק סביר ויש לזכות את הנאשם.

60. במהלך כתיבת הכרעת הדין, התברר כי הדיווח הראשון למשל"ט לגבי האירוע, שנעשה על ידי בתה של אירנה והיה בשפה הרוסית (דיסק - ת/8א) לא תומלל ולא תורגם וכי תוכן השיחה אינו תואם באופן מלא את תקצירה בדו"ח המשל"ט (ת/8). עוד התברר כי לא כל השיחות המפורטות בדו"ח משל"ט נמצאות בדיסק ת/8א.

משכך, בתאריך 22.3.21 הוריתי למאשימה להגיש תוך 7 ימים דיסק שיכלול את מלוא השיחות למשל"ט בנוגע לאירוע, וכן לתמלל ולתרגם את הדיווח בשפה הרוסית.

עוד החלטתי, כי לאחר שהמאשימה תגיש את התרגום, יהיה רשאי ב"כ הנאשם להתייחס בכתב לתרגום שהוגש.

בתאריך 19.4.21 הגישה המאשימה דיסק הכולל את מלוא שיחות המשל"ט (אשר יסומן ת/8) ותרגום דיווחה של תמרה ביריוקוב, ביתה של אירנה (שיסומן ת/8ג).

ב"כ הנאשם הגיש בתאריך 21.4.21 הודעה לפיה קיבל מב"כ המאשימה דיסק הכולל 7 קבצים של שיחות למשל"ט, לרבות תמליל ותרגום דיווחה של תמרה בשפה הרוסית. ב"כ הנאשם טען כי חלק ניכר מהשיחות שבוצעו למשל"ט לא נכללו בדיסק המקורי שנמסר לידי ההגנה, דבר אשר גרם במהלך שמיעת הראיות וחקירת עדי התביעה לפגיעה קשה בהגנתו של הנאשם, היות וב"כ הנאשם לא יכל לעמת את עדי התביעה עם תוכן שיחות המשל"ט.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי מהאזנה לשיחות המשל"ט, שרק עתה נחשף אליהם, עולה, כי הנאשם היה הראשון להתקשר למשל"ט ולהזמין ניידת למקום. עוד נטען כי מהשיחה של הסיירת מגי פרץ למשל"ט עולה תמונה הפוכה מזו שניסתה לתאר המתלוננת לאחר נפילתה, היות ומהשיחה ניתן ללמוד כי המתלוננת הייתה בהכרה מלאה, ומסרה את מספר תעודת הזהות שלה לסיירת.

לפיכך, ביקש ב"כ הנאשם, במסגרת הכרעת הדין, לתת משקל ראוי לתוכן שיחות המשל"ט שיש בהן כדי לשפוך אור על שהתרחש באירוע בזמן אמת וכן להתייחס לעיתוי חשיפת השיחות ע"י המאשימה, אשר מהווה מחדל חקירה נוסף.

דין והכרעה:

"מבט על" על התשתית הראייתית שהוצגה לגבי האירוע מושא כתב האישום:

61. הנאשם אינו מכחיש את נוכחותו באירוע, אך לגרסתו המתלוננת הייתה זו שתקפה אותו, "חטפה" מידיו את המכשיר הנייד, הסתתרה מאחורי גשאו, או אז החלה לרוץ במורד הסמטה עד שנפלה על ישבנה, התגלגלה ונפגעה ממעקה ברזל.

62. השאלות להכרעה הן במהותן עובדתיות, כאשר לצורך הדיון יש לחלק את האירוע לשני שלבים. השלב הראשון - האירוע ליד רכבו של הנאשם והשלב השני - בריחת המתלוננת לכיוון הכביש במורד הסמטה, שהסתיימה בנפילתה ושבירת צלעותיה.

63. לשלב הראשון של האירוע, בנוסף למתלוננת, הנאשם וגשאו הייתה עדה בשם אירנה, אשר ראתה את המתרחש ממרפסת ביתה. בנוסף, לחלק זה של האירוע היה עד נוסף בשם ודים, אשר אמנם לא ראה את העימות בין הנאשם למתלוננת, אך שמע חילופי דברים בין הניצים וצעקות אשר גרמו לו לצאת מביתו.

64. לשלב השני של האירוע לא היו עדים ישירים למעט גשאו, וליתר דיוק לא היו עדים שהמטרה הצליחה לאתרם. אזכיר כי לגרסת המתלוננת ולגרסתו של ודים, נכח במקום נרקומן שראה את האירוע. בנוסף, לדברי המתלוננת נכח במקום שכן נוסף, אדם מבוגר, אשר ייתכן וראה את כלל האירוע. את אותו השכן ניתן לראות בסרטון שצילמה אירנה ביריוקוב מהמרפסת (ת/5).

בנוסף, לגבי השלב השני של האירוע יש לתת את הדעת לעדויות של אירנה ושל סיירת העירייה, מגי פרץ, אשר

העידו בדבר אמרות המתלוננת מיד לאחר שהאירוע הסתיים. עדויות אלה קבילות בהתאם לסעיף 10(1) לפקודת הראיות, בהיותן עדות לגבי אמרת קורבן האלימות סמוך לאחר האלימות ובהזדמנות הראשונה שהייתה לו להתאונן עליה. על כן לעדויות אלה ישנו משקל עצמאי והן מהוות חריג לעדויות מפני השומע.

לכל אלו מצטרף תיעוד רפואי של המתלוננת ותיעוד חזותי של חבלותיה, בין היתר תיעוד המטומה בישבנה; סרטון שצולם על ידי אירנה ובו נשמעו הן צעקות "שמעון שמעון" לאחר מכן "חאלס חאלס" והן צעקות כאב; שתי תמונות שצולמו על ידי הנאשם ובהן נראית המתלוננת בשלב הראשון של האירוע, תמונות שצולמו על ידי אירנה בהן נראה הנאשם אחרי האירוע, ותמונות בהן נראית ערימת זבל ליד הפח במקום וגשאו עומד בסמוך לפח.

65. מול התשתית הראייתית שהוצגה על ידי המאשימה - עומדות גרסאותיהם של הנאשם וגשאו.

הערכת מהימנות עדות המתלוננת:

66. המתלוננת הותירה עלי רושם אמין, עדותה הייתה אוטנטית, עקבית וקוהרנטית והסתירות המועטות שהתגלו בה לא היו מהותיות ולא ירדו לשורשו של עניין.

המתלוננת, כבת 70 בזמן מתן העדות בבית המשפט, העידה בחלוף כשנתיים מעת האירוע מושא כתב האישום, אך זכרה את מרבית הפרטים מההתרחשות, תוך שהיא מתארת את תחושותיה בעת האירוע אשר כללו הן את העלבון שחשה, הן את הכאב הפיזי והן את הכעס, אותו לא ניסתה להסתיר.

67. למעשה, הסתירה היחידה עליה הצביע ב"כ הנאשם במהלך חקירתה הנגדית של המתלוננת - היא, האם הנאשם טען בפני המתלוננת כי האחרונה שברה נורה במכוניתו או שטען כי שרטה את המכונית או כי בעטה בה. סתירה זו, הגם שקיימת, והמתלוננת מסרה גרסאות שונות בעניין זה, היא איננה מהותית ואין בה כדי לפגום באמינות גרסתה של המתלוננת. המתלוננת תיארה כי הנאשם טען בפניה שהיא פגעה ברכבו. העובדה כי המתלוננת זכרה מיד לאחר האירוע שנאמר לה לגבי הנורה, אך בהמשך זכרה כי נטען בפניה שהיא שרטה את המכונית או בעטה בה - אין בה כדי לשנות את משמעות אמרתו של הנאשם, דהיינו כי נטען בפניה שהיא פגעה במכוניתו של הנאשם - ועל כן אין בסתירה זו ממש.

68. סתירה נוספת, שלכאורה התגלתה בתיאור האירוע על ידי המתלוננת, היא אופן העימות הפיזי בשלב הראשון של האירוע, דהיינו, האם הנאשם תפס את המתלוננת בידיים או האם הוא בעט לה ברגליים.

בבית המשפט המתלוננת תיארה כי לאחר שרצתה לצלם את רכבו של הנאשם, הנאשם "העמיד" את המכשיר הנייד מול פניה והיא היזהרה אותו, ולאחר מכן הוא בעט לה ברגליים וגשאו "חצץ" בין השניים (פרוטוקול עמ' 9 ש' 27-33 - עמ' 1-ש' 1).

במשטרה, במהלך העימות עם הנאשם, המתלוננת תיארה את שלב זה של האירוע באופן הבא: " **הפכה להיות תגרת ידיים בינו לביני כי הוא רצה להוציא ממני את הטלפון שלי ויכול להיות שדחפתי לו עם הידיים טלפון שלו. הוא מחזיק את המצלמה בנייד שלו מול העיניים. רציתי שהוא יזוז**" וכי לאחר מכן גשאו חצץ בין השניים (ת/16 עמ' 10 ש' 279-281).

למעשה גם בבית המשפט תואר על ידי המתלוננת השלב הראשון של האירוע אשר כלל "ריב ידיים", אך המתלוננת לא התעכבה עליו כשמבחינתה שלב זה לא היה השלב המרכזי באירוע. בנוסף, המתלוננת הוסיפה וסיפרה כי הנאשם בעט ברגליה לפני שגשאו תפס אותו - אך היא לא עומתה עם הסתירה שנוצרה, לכאורה, והנקודה לא הובהרה. מאחר והמתלוננת לא מסרה פירוט של ממש, לגבי אותן "בעיטות" לא ניתן לקבוע לעניין זה ממצא עובדתי, אך יחד עם זאת, אין בכך כדי להשליך על מהימנותה של המתלוננת ולפגוע בגרעין גרסתה.

גרסתה של המתלוננת בנוגע ל"תגרת ידיים" כפי שנמסרה על ידה במהלך העימות משתלבת היטב עם גרסתה של אירנה אשר צפתה בשלב הראשון של האירוע ממרפסת ביתה וראתה את הנאשם תופס בידיים של המתלוננת בניסיון להוציא את המכשיר הנייד מידיה, שאז גשאו החזיק בנאשם והשלושה זזו מטווח ראייתה (ראה פרוטוקול עמ' 10 ש' 21-24, 28-29). תיאור דומה מסרה אירנה גם לבתה בזמן אמת, ובתה התקשרה להזמין נידת למקום (ת/8 - שיחת משל"ט של אירנה בריוקוב ותמליל השיחה שהוגש לאחר שהצדדים השלימו את סיכומיהם).

יתרה מכך, הנאשם אף העיד כי ניסה "להגיע" למתלוננת כדי להחזיר את המכשיר הנייד, שלטענתו המתלוננת חטפה ממנו, כשגשאו חוצץ ביניהם (ת/16 עמ' 5 ש' 122 וגם ש' 104-105 וגם ת/17 עמ' 1 ש' 12-11 ותמליל פרוטוקול עמ' 25 ש' 39-26 ש' 1, עמ' 54 ש' 19-25).

מכאן ברור שבשלב הראשון היה עימות פיזי בין הצדדים אותו ראתה אירנה ממרפסת ביתה.

69. טענת הנאשם כי המתלוננת "חטפה" מידיה את המכשיר הנייד, אינה מתיישבת עם הראיות שהוצגו. ראשית המתלוננת הכחישה כי "חטפה" מכשיר נייד מהנאשם וגרסתה בנקודה זו מאומתת על ידי אירנה, שראתה את השלב הראשון של האירוע. שנית, גרסה זו של הנאשם אינה מתיישבת עם התמונות שצילם הנאשם בעצמו, אשר לטענתו צולמו על ידו שברירי שניות לפני "חטיפת הטלפון" (תמליל פרוטוקול עמ' 25 ש' 34-39).

במה דברים אמורים;

בשתי התמונות (ת/22 ו-נ/7א) נראית המתלוננת כשהיא מחזיקה ביד אחת מכשיר נייד שלה, צרור מפתחות, וניירות וביד השנייה עט. על כן, תיאור הנאשם של "חטיפת" המכשיר הנייד מידיה באלימות קשה, כשידיה של המתלוננת לא פנויות, נראית לא סבירה ולא הגיונית. דברים אלו נכונים אף נוכח הבדל הגבהים בין הנאשם למתלוננת (כפי שניתן להתרשם בעימות המצולם - ת/16א) אשר אף התעצם בשים לב למורד הרחוב (ת/22).

יצוין, כי אין בעובדה כי במכשיר הנייד של הנאשם היה שבר כדי להעיד כי הוא נגרם דווקא במהלך האירוע ולא ניתן לדעת ממתי הוא.

70. עדותה של המתלוננת בכללותה משתלבת עם עדויותיהם של אירנה וודים במספר נקודות, דבר המחזק את אמינות גרסתה.

· המתלוננת העידה כי גשאו תפס את הנאשם - וכך העידה גם אירנה שראתה זאת ממרפסת ביתה (פרוטוקול עמ' 10 ש' 28, עמ' 17 ש' 21-22, עמ' 18 ש' 1-2).

· המתלוננת העידה כי גשאו, לאחר שתפס את הנאשם בצווארון, צעק לה "תברחי, תברחי". צעקה דומה

שמע ודים ממרפסת ביתו, מבלי שידע לומר מי צעק את המילים (פרוטוקול עמ' 21 ש' 3).

בנוסף ודים שמע צעקה "תפסיק, תפסיק" ואכן, בסרטון שצולם על ידי אירנה, סרטון קצר בו רואים לשניות בודדות את המקום בו התרחש השלב הראשון של האירוע, ניתן לשמוע צעקה "שמעון, שמעון", ולאחר מכן "חאלס, חאלס" (ת/5).

כך גם ישנו דמיון, שלא ניתן להתעלם ממנו, מ"האזהרות" שהשמיע הנאשם כלפי כל אחד מהנוכחים במקום. למתלוננת אמר הנאשם כי היא פגעה ברכבו ואף צילם אותה, לאירנה אמר כי הוא "יתבע אותה" וצילם גם אותה, לודים אמר הנאשם כי האחרון איים עליו והוא יתלונן נגדו וצילם אף אותו. זאת ועוד, הנאשם דיווח למשטרה כי השכנים תקפו אותו (ראה ת/8, ת/8א ות/8ב), כאשר לאחר מכן, התברר אף לגרסת הנאשם, כי לא הותקף פיזית על ידי מי מהשכנים ולכל היותר ודים "איים עליו".

יש לציין כי גם המתלוננת וגם ודים העידו כי הנאשם חזר על "האזהרות" בפני העובד שלו גשאו.

יש להדגיש כי מדובר בפרטים שוליים, שלא הגיוני כי "יתואמו" בין העדים, כטענת הנאשם, והם מחזקים את אמינות גרסאותיהם.

71. המתלוננת, הגם שניכר כי כעסה על הנאשם במהלך עדותה, וגם בעימות שנערך בין השניים, לא טענה כי השברים בצלעות (ת/1) נגרמו לה כתוצאה מאלימות ישירה של הנאשם כלפיה, אלא כתוצאה מהנפילה, עת שנבלמה על ידי מעקה ברזל. זאת בשונה מהמטומה בעכוזה, אותה ייחסה המתלוננת למכה ישירה מצד הנאשם, אשר לגרסתה דלק אחריה תוך שהוא בועט בה בישבן ובגב, כשבסוף המרדף היא נפלה ונחבלה מהמעקה. מתיעוד חזותי של חבלות המתלוננת, שנעשה מספר ימים לאחר האירוע (ת/4), עולה כי למתלוננת המטומה גדולה בעכוז, דבר שתואם את גרסתה. המטומה בעכוז אף אובחנה בבית החולים (ת/1).

גרסתה של המתלוננת הייתה עקבית בהקשר זה והיא מסרה את אותו תיאור גם לאירנה וגם לסיירת העירייה מגי פרץ שהגיעה למקום בסמוך לאחר האירוע (פרוטוקול עמ' 12 ש' 18-19 ועמ' 6 ש' 29 - עמ' 7 ש' 1).

בהתאם לסעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 מדובר באמרה של קורבן אלימות, שנאמרה בסמוך לאחר האלימות ובהזדמנות הראשונה שהייתה לו להתאונן עליה והיא קבילה לא רק לעצם אמירת הדברים, אלא גם לאמיתות תוכנה, ויש לה ערך ראיתי עצמאי.

עדויותיהן של מגי ואירנה בנוגע לתלונה מיידית של המתלוננת, כי הנאשם בעט בה במהלך ניסיונה לברוח ממנו, שבסופו של דבר היא נפלה ונחבלה, מחזקות את גרסתה של המתלוננת.

72. באשר לטענה, כי המתלוננת שיקרה שהתעלפה אחרי קבלת המכה, מאחר ומהשיחה של הסיירת מגי למשל"ט עולה כי היא הצליחה לתקשר עם המתלוננת, לא מצאתי בה ממש. מגי לא הגיעה למקום ברגע הראשון של האירוע והמתלוננת לא טענה כי הייתה מעולפת עד שפונתה באמבולנס, אלא כי התעלפה לאחר הנפילה ואף הבינה זאת רק בדיעבד (פרוטוקול עמ' 10-11, עמ' 12 ש' 26). השיחה של מגי למשל"ט, אליה הפנה ב"כ הנאשם, הייתה בעת פינויה של המתלוננת על ידי האמבולנס, כפי שעולה מתוכן

השיחה, כאשר בשלב זה גם לגרסת המתלוננת היא כבר הייתה בהכרה, על כן העובדה כי מגי הצליחה לתקשר עם המתלוננת וכך גם חובש של מד"א אינה שוללת את האפשרות כי המתלוננת התעלפה מיד לאחר הנפילה.

יש לציין, כי מן הראוי היה כי מלוא השיחות למשל"ט יוגשו ע"י המאשימה במהלך שמיעת הראיות. יחד עם זאת, ב"כ הנאשם ידע כי קיימות שיחות של הסיירת מגי פרץ למשל"ט (השיחות החסרות) מדו"ח המשל"ט (ת/8), והוא אף ידע כי מגי דיברה עם המתלוננת היות והדבר עלה במהלך עדותה. על כן, לא מצאתי כי נגרמה בכך פגיעה בהגנתו של הנאשם.

משכך אני קובעת כי גרסתה של המתלוננת אמינה עלי ואקבע ממצאים עובדתיים על פיה.

הערכת מהימנות גרסתה של אירנה:

73. גרסתה של אירנה הייתה עקבית ולא נתגלו בה סתירות מהותיות. יש להדגיש כי אירנה העידה כי ראתה רק את החלק הראשון של האירוע ולא ראתה את המתלוננת והנאשם לאחר שיצאו משדה ראיתה, אלא רק לאחר שיצאה מהבית וראתה את המתלוננת שרועה על קרקע.

74. יש לציין כי העדה צילמה סרטון שבו רצתה לתעד את האירוע, אך הסרטון החל לאחר שכל המעורבים כבר יצאו משדה ראיתה של אירנה. יחד עם זאת, בסרטון ניתן לשמוע צעקות אשר מתיישבות עם עדויות העדים, כגון "שמעון שמעון" ו"חלאס חלאס" ולאחר מכן צעקות כאב של אישה [המתלוננת]. העדה הציגה במהלך הדיון את מועד צילום הסרטון - 12.6.18, שהוא מועד האירוע - ועל כן לא יכול להיות ספק כי מדובר בסרטון אוטנטי. יצוין כי גם החוקר שי לוי אישר כי מדובר בסרטון שהוצג לו על ידי העדה בתאריך 19.8.18, אך הוא החליט שלא לתפוס אותו.

על כן, טענת ב"כ הנאשם כי מדובר בסרטון ערוך, מבלי שהניח לכך תשתית ראיתית מינימלית, אינה מקובלת עליי.

75. אירנה העידה כי כשראתה ושמעה את המתרחש בשלב הראשון של האירוע, היא ביקשה מבתה, תמרה (להלן: "תמרה"), איתה הייתה בשיחת טלפון, להזמין משטרה ותמרה אכן עשתה כן. (פרוטוקול ודו"ח משל"ט ת/8 שיחה בשעה 13:43, שיחה מוקלטת ת/8א ותמליל השיחה. מהדיווח למשל"ט עולה כי תמרה דיווחה למשטרה כי אמה ראתה את המתלוננת מותקפת, על רקע זריקת זבל במקום, וביקשה לשלוח ניידת - ת/8ג).

יש להדגיש כי הדיווח של תמרה היה הדיווח הראשון בנוגע לאירוע, וכי הנאשם התקשר למשטרה רק כעבור 3 דקות (ת/8). העובדה כי בדיסק העדכני שהוגש ואשר כולל את מלוא שיחות המשל"ט, סודרו השיחות בסדר מסוים, אינה מעידה על סדר קבלת השיחות במשל"ט. על שעות הדיווח ניתן ללמוד אך ורק מדו"ח המשל"ט ולפיו השיחה הראשונה שהתקבלה הייתה השיחה מבתה של אירנה - תמרה (ת/8).

הדיווח המיידני של תמרה [בתה של אירנה] שומט את הבסיס תחת טענתו של הנאשם כי אירנה והמתלוננת תיאמו ביניהן עדויות וכי אירנה הגיעה למשטרה לבקשתה של המתלוננת.

הדיווח של תמרה [ביתה של אירנה] למשטרה, שנמסר על ידה על פי גרסתה של אירנה אותה שמעה בזמן אמת, כשאירנה צופה במתרחש מביתה, תואם את גרסתה של אירנה הן במשטרה והן בבית המשפט. מטבע הדברים גרסתה של אירנה בבית המשפט הייתה גרסה מפורטת יותר וכוללת פרטים רבים יותר, אך מדובר בתיאור דומה מאוד, כך שהטענה בדבר תיאום מאוחר בין אירנה למתלוננת, לא יכולה לעמוד.

על כן, אני דוחה את הטענה כי גרסתה של אירנה נולדה כתוצאה מתיאום גרסאות בינה לבין המתלוננת, וכנקמה כלפי הנאשם על כך שבעבר החנה את מכוניתו בחניית נכה של נכדתה.

בהקשר זה יש לציין כי אירנה לא הסתירה בשום שלב כי בעבר הנאשם החנה את מכוניתו בחניית נכה של נכדתה וכי היא צילמה אותו בעבר, אך שוכנעתי כי אין לאירוע זה כל קשר לעדותה של אירנה בבית המשפט וזאת בשים לב לדיווח מיידי למשל"ט, שהועבר על ידה באמצעות בתה, בזמן אמת.

עוד יש לציין, כי אירנה חזרה והעידה כי היא הוזמנה למתן עדות על ידי השוטור ולא התבקשה להגיע להעיד על ידי המתלוננת וכי כבר ביום האירוע מסרה את פרטיה לסייר שהיה בשטח. ואכן בדו"ח של סייר הבטו נרשמו פרטיה של אירנה, אשר אמרה לו כי ראתה את השלב הראשון של האירוע שהיה תחת חלון ביתה, אך לא ראתה את מה שארע לאחר שיצאו משדה ראייתה (ראה ת/ 9 עמ' 1 ועמ' 2).

העובדה כי אירנה לא זכרה כי דיברה עם החוקר שי לוי לפני שהוזמנה למתן עדות אין בה כדי לפגוע במהימנות גרסתה, כאשר תוכן הדברים שנאמרו על ידה לחוקר דומה למה שמסרה בבית המשפט, דהיינו כי לא ראתה את האירוע המרכזי לאחר שהניצים יצאו משדה ראייתה, אלא רק את השלב הראשון של האירוע.

76. יש להדגיש כי אירנה לא ניסתה להעצים את אותו חלק באירוע לו הייתה עדה, וכך גם לא ניסתה לטעון כי ראתה את החלק השני של האירוע, כך שגרסתה נותרה קוהרנטית ועקבית. על רקע זה גם ברור מדוע תחילה לא נגבתה הודעה ממנה, כאשר היא לא ראתה את תקיפתה של המתלוננת בתוך הסמטה עצמה.

77. גרסתה של אירנה בנוגע לאמרותיה של המתלוננת מיד לאחר האירוע תואמות את גרסתה של סיירת העירייה מגי פרץ, באשר לדברים שנאמרו על ידי המתלוננת מיד לאחר האירוע ועל כן גם בהקשר הזה לא יכולה להישמע טענה בדבר תיאום גרסאות בין אירנה למתלוננת.

לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי גרסתה של אירנה מהימנה עלי ואקבע ממצאים עובדתיים על פיה.

הערכת מהימנותו של ודים:

78. גרסתו של ודים הייתה עקבית, והוא תיאר רק את מה ששמע בזמן אמת ולא ניסה לטעון כי ראה חלק כלשהו של האירוע עד שהגיע למקום ומצא את המתלוננת שכובה על הקרקע. ודים הסביר כי ראה את פינוי הפסולת מהדירה על ידי הנאשם וגשאו ואת המתלוננת מעירה להם, או אז נכנס חזרה לביתו ויצא ממנו לאחר ששמע צעקות.

79. הטענה כי ודים תיאר גרסה עם המתלוננת אינה מקובלת עלי, ודים העיד כי לא הכיר את המתלוננת לפני האירוע וכך גם לא את הנאשם, אך לא הסתיר כי ביקר את המתלוננת לאחר שהאחרונה השתחררה מבית החולים.

מטבע הדברים, לו היה ודים מתאם גרסאות עם העדים האחרים הוא היה מוסיף את פרטי האירוע ולא היה מסתפק בתיאור צעקות ששמע ותו לא.

80. הטענה כי ודים הגיע למשטרה לאחר שהמתלוננת מסרה את פרטיו, אינה נכונה ומדו"ח של הסייר הבטו עולה כי ודים נכח במקום האירוע עת שניידת המשטרה הגיעה למקום ופרטיו צורפו לדו"ח הפעולה של השוטר (ת/9), הגם שלא נשמרו בתיק החקירה מסיבה שלא הוסברה.

81. כפי שכבר פורט לעיל, גרסתו של ודים מתיישבת עם הנשמע בסרטון שצולם על ידי אירנה בנוגע לצעקות שנשמעו במקום, וגם מתיישב עם גרסת המתלוננת לגבי פרטים שוליים של האירוע, אשר אין זה הגיוני שיתואמו בין העדים.

על כן, אני קובעת כי גרסתו של ודים מהימנה ואקבע ממצאים עובדתיים על פיה.

הערכת מהימנות של הסיירת מגי פרץ:

82. מגי היא סיירת עירייה אשר הגיעה עוד לפני המשטרה למקום וראתה את המתלוננת שרועה על הקרקע.

עדויות של מגי היתה עקבית ולא נתגלו בה סתירות. מגי לא היתה עדה לאירוע עצמו ותיארה רק את מה ששמעה מהמתלוננת לאחר האירוע וכן את גרסת הנאשם בזמן אמת, ואף ציינה כי הנאשם הראה לה שבר במכשיר הנייד שלו.

על כן, אני נותנת אמון מלא בגרסתה של מגי אשר היא בבחינת עדה ניטרלית.

הערכת עדויות השוטרים (רס"ר הבטו מקוננט, רס"מ אדהם ספיה, רנ"ג יהודה דניאלי והחוקר שי לוי):

83. לא מצאתי מקום לפקפק בעדויות השוטרים שהעידו בפניי על פעולות חקירה שביצעו ואשר תועדו על ידם בזמן אמת, ועל כן אני נותנת אמון מלא בעדותם.

הערכת מהימנותו של גשאו:

84. הנאשם היה מעביד של גשאו בזמן הרלוונטי לאירוע, ולפי עדותו של גשאו הוא נהג להעסיק אותו בעבודות מזדמנות תקופה ארוכה. על כן, מדובר בעד שיש להתייחס בזהירות לגרסתו.

הזהירות נדרשת במיוחד נוכח העובדה כי גשאו לא נחקר סמוך לאחר האירוע, אלא רק לאחר שנגבו כל ההודעות בתיק ואף נערך עימות בין הנאשם למתלוננת וזימונו של גשאו לחקירה נעשה במעורבותו של הנאשם כפי שעולה מחקירתו המוקלטת של הנאשם (ת/16א בדקה 1:02:00).

יודגש, כי בחקירתו במשטרה מסר הנאשם כי שוחח עם גשאו וכי האחרון מוכן לבוא למשטרה למסור עדות כשיתבקש, אך גשאו הכחיש בחקירתו בבית המשפט כי דיבר עם הנאשם בנוגע לאירוע (תמליל פרוטוקול עמ' 3 ש' 1-4, ועמ' 20 ש' 15-18 מול ת/16א דקה 1:02:00).

כאן גם המקום לציין כי גם המתלוננת וגם ודים העידו כי הנאשם במהלך האירוע פנה לגשאו ואמר לו מה למסור למשטרה (פרוטוקול עמ' 9 ש' 21-22, עמ' 21 ש' 28-29).

יתרה מכך, משיחה מוקלטת למשל"ט של הנאשם, בטרם הוא נענה על ידי המשטרה, הוא נשמע אומר למאן דהו "רצה ונפלה" (דיסק ת/8). לגרסתו של הנאשם הוא אמר דברים אלו לודים כדי להסביר מה קרה, אך גרסה זו אינה מתיישבת עם השקט שנשמע ברקע, כאשר לפי עדותו של הנאשם בשלב זה השכנים צעקו ואיימו עליו (תמליל עמ' 53 ש' 27-30).

85. כאמור, גשאו הכחיש כי שוחח עם הנאשם לגבי האירוע (תמליל עמ' 20 ש' 15-20), ואף בדומה הכחיש כי שוחח עם בא כוחו של הנאשם, לפני הדיון בבית המשפט (תמליל עמ' 5 ש' 30-31), אך בדיעבד התברר כי גם הכחשה זו אינה נכונה. ב"כ הנאשם אישר כי בטרם הדיון גשאו שוחח עמו במסגרת ריענון זיכרון לפני העדות (תמליל עמ' 5 ש' 36-39, תמליל עמ' 6 ש' 1).

לגשאו לא היה הסבר של ממש להכחשת השיחה עם בא כוח הנאשם.

86. גשאו הכחיש כי דיבר במהלך האירוע או כי ניסה לעצור בידי הנאשם, וזאת גם כשבסרטון שצולם מחלון ביתה של אירנה נשמע בבירור כי מאן דהו קורא בשמו של הנאשם "שמעון שמעון" (ת/5) כשגשאו הוא היחיד שהכיר את הנאשם במקום ואחרים לא ידעו את שמו.

87. יש עוד לציין כי בעוד בגרסתו הראשונה במשטרה הנאשם מסר כי גשאו חצץ בינו לבין המתלוננת (ת/17 עמ' 2 ש' 11), ורק בגרסה השניה, שניתנה על ידו בבוקר של יום גביית ההודעה מגשאו (ת/16 עמ' 5 ש' 101-104) מסר כי המתלוננת הסתתרה מאחורי גשאו - גרסתו של גשאו הייתה זהה לגרסת הנאשם בנקודה זו. יש להדגיש כי גרסה זו אינה מתיישבת עם התמונות שצילם הנאשם (ת/22 ו-נ/א) כפי שיפורט בהמשך בפרק הערכת מהימנות הנאשם.

88. זאת ועוד, גשאו הסתבך בפרטי האירוע, לא ידע לומר מתי השכנים יצאו למקום, מדוע הנאשם צילם את המתלוננת, האם צילם אותה הנאשם כי בעטה ברכב או צילם אותה כי צילמה אותו, ואף בפרטים נוספים ניכר כי אינו מדייק בתיאור האירוע, בלשון המעטה.

נוכח כל האמור לעיל, התרשמתי כי עדותו של גשאו הייתה מגמתית, והתרשמתי כי מדובר בעד מטעם. אשר על כן אני קובעת כי גרסתו של גשאו אינה אמינה עלי ואני דוחה אותה.

הערכת מהימנות הנאשם:

89. לאחר ששמעתי את עדותו של הנאשם וצפיתי בעימות שנערך בינו לבין המתלוננת שוכנעתי כי דין גרסתו של הנאשם להידחות.

לאורך כל עדותו של הנאשם, הועלתה על ידו הטענה כי השכנים, המתגוררים באזור האירוע, עשו יד אחת עם המתלוננת והעלילו עליו עלילה (תמליל עמ' 31 ש' 29-38, תמליל עמ' 44 ש' 39 - עמ' 45 ש' 1, תמליל עמ' 26 ש' 38-39), על אף שלטענה זו אין כל אחיזה בחומר הראיות. עמוד 20

בגרסתו של הנאשם התגלו פריכות וסתירות וחוסר הגיון פנימי אשר אינו מאפשר לקבוע ממצאים עובדתיים על פיה.

במה דברים אמורים;

90. הנאשם טען כי כל האירוע התרחש בשבריר שניה, מהרגע שהמתלוננת בעטה ברכב, הוא ביקש לצלמה, היא הסתובבה אליו, הוא הספיק לצלמה או אז המתלוננת חטפה מידו את המכשיר הסלולארי והסתתרה מאחורי גשאו, או אז החלה לרוץ במורד הסמטה, נפלה על הישבן, התגלגלה ונפגעה במעקה.

א. הנאשם צילם שתי תמונות, בתמונה אחת נ/א - המתלוננת נראית עומדת עם גבה לרכבו של הנאשם החונה ברחבה ובמרחק מה ממנו, כך שהתיאור כי המתלוננת "בדיוק" הסתובבה לאחר שבעטה ברכבו אינו מתיישב עם התמונה. בתמונה נוספת שצילם הנאשם ת/22, נראית המתלוננת עומדת עם גבה למורד הסמטה ולא ליד הרכב, אותו מורד סמטה בו רצה לאחר מכן. בתמונה לא ניתן לראות את גשאו, והוא ככל הנראה עומד ליד הנאשם, הנמצא ממול המתלוננת. אם כך הדבר, איך ייתכן כי המתלוננת הסתתרה מאחורי גשאו או אז רצה במורד הסמטה, כאשר הסמטה נמצאת מאחורי המתלוננת ולא מאחורי גשאו העומד ליד הנאשם בכיוון ההפוך? לנאשם הפירושים.

ב. אם לא די בכך, בשתי התמונות המתלוננת נראית מחזיקה חפצים בידה, מכשיר נייד שלה, ניירת, צרור מפתחות ועט, היא עומדת במורד ביחס למיקומו של הנאשם, והיא נמוכה ממנו בצורה משמעותית, כפי שניתן להתרשם מתיעוד העימות שנערך בין השניים (ת/16). במצב דברים זה לא ברור איך יכלה המתלוננת "לחטוף" מידי הנאשם את המכשיר הנייד שלו ועוד לגרום לו לחבלה חזקה ביד, כפי שהעיד.

ג. יתרה מזאת, בגרסתו הראשונה של הנאשם, הגם שמסר כי המתלוננת "חטפה" ממנו את המכשיר הנייד, הנאשם מסר כי גשאו "חצץ" בינו לבין המתלוננת, כשהוא ניסה "להגיע" אליה לקחת את המכשיר הנייד (ת/17 עמ' 2 ש' 10-11, עמ' 3 ש' 24), וזאת בשונה מחקירתו השנייה של הנאשם במשטרה ומעדותו בבית המשפט (ת/16 עמ' 5 ש' 104-105, עמ' 9 ש' 243-244, תמליל עדות עמ' 40 ש' 8-11).

ד. זאת ועוד, בבית המשפט הנאשם מסר תיאור לפיו המתלוננת קודם נפלה על ישבנה, התגלגלה, החליקה על הבטן ואז נחבלה מהמעקה (תמליל פרוטוקול עמ' 41 ש' 18-29). לעומת זאת גם המתלוננת וגם גשאו מסרו תיאור לפיו המתלוננת "נבלמה" או "נתקעה" במעקה ולא תיארו שלב שבו המתלוננת נופלת על הישבן, מתגלגלת על המדרכה ואז נחבלת מהמעקה (ראה תמליל עדות הנאשם עמ' 41 ש' 18-29, וגם תמליל עדות גשאו עמ' 3 ש' 16-17, ועדות המתלוננת בעמ' 10 ש' 7-8).

יתרה מזאת, הנאשם לא מסר תיאור של נפילה על הישבן במשטרה אלא תיאר את האירוע בצורה שונה: **"היא רצה לכיוון הכביש והחליקה וגלשה על המדרכה על המעקה הירוק"** (ת/17 עמ' 2 ש' 12) ו- **"ואז אני רואה אותה מחליקה ונופלת ונכנסת עם כל הגוף שלה במעקה הירוק"** (ת/16 עמ' 5 ש' 123). ואף ציין כי המתלוננת נפלה ושכבה על הגב או אז התחילה לצרוח (ת/16 בדקה 1:06:24) - תיאור שאינו מתיישב עם אף עדות שנשמעה בתיק.

מכאן שתיאור הנאשם, אשר לראשונה ניתן בבית המשפט, כי המתלוננת קודם נפלה על ישבנה, התגלגלה ורק אז נחבלה מהמעקה, נועד להסביר את החבלה בעכז, אותה לא ניתן להסביר באמצעות חבלה מהמעקה, חבלה שעליה לא ידע הנאשם בעת מסירת ההודעה במשטרה.

91. כך גם הנאשם לא דיפק, בלשון המעטה, עת שפנה למשל"ט סמוך לאחר האירוע. הנאשם דיווח למוקד 100 כי הוא הותקף על ידי השכנים, אך במהלך חקירתו, כבר במשטרה, ובמהלך עדותו בבית המשפט התברר כי לא בוצעה כל תקיפה פיזית כלפיו ולכל היותר ודים "איים עליו" במהלך האירוע. מכאן, ניתן לראות כי מתחילת הדיווח במשטרה הנאשם ניסה להגזים, להשחיר את פני העדים ולהציג את עצמו כ-"קורבן הנסיבות" על מנת להרחיק את עצמו מכל אחריות על האירוע.

92. באשר לטענותיו של הנאשם לגבי העימות, לפיו החוקר נקט צד, וצייד במתלוננת, לאחר צפייה בעימות סבורני כי הנאשם צודק והעימות נערך על ידי החוקר בצורה חד צדדית, ויתרה מזה, החוקר אף לא נתן למתלוננת להשיב על חלק מהשאלות במהלך העימות, ומספר פעמים השיב במקומה. התנהלות זו של החוקר אינה ראויה, בלשון המעטה, ואינה מקצועית כלל. מתפקידו של חוקר לתור אחר חקר האמת, ולאפשר במהלך העימות לכל אחד מהצדדים להביע את גרסתו.

יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם גם מהתנהגותו של הנאשם במהלך העימות, אשר לא איפשר אף הוא למתלוננת לדבר, נכנס בדבריה ודיבר כלפיה בלעג (ת/16 דקות: 2:31:19; 2:31:31; 2:41:53; 2:48:27). התמונה שנוצרה היא של אדם כוחני מאוד, וזאת בשונה מהרושם שניסה ליצור הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט. המתלוננת נותרה איתנה בגרסתה במהלך כל העימות, ולא מצאתי כי טענות הנאשם כלפיה באשר להתנהגותה במהלך העימות - יש בהן ממש.

לאור כל האמור לעיל, איני נותנת אמון בגרסת הנאשם ואני דוחה אותה.

מחדלי חקירה:

93. הנאשם טען כי מקום האירוע היה מצולם ועל המשטרה היה לתפוס את מצלמות האבטחה, אך המשטרה לא עשתה כן, ובשל כך נגרם לו נזק ראייתי משמעותי אשר פגע בהגנתו.

לאחר תחילת שמיעת הראיות בתיק, הנאשם צילם את רחוב יל"ג ואת המצלמות הקיימות בסמוך למקום. בנוסף, נטען, כי גם מקום האירוע הראשוני מכוסה על ידי מצלמה של אחד מדיירי הבניין.

94. ראשית, לגבי מצלמות האבטחה של אחד מדיירי הבניין, החוקר שי לוי ערך בדיקה, ופנה לגב' נינה אשכנזי, אשר בביתה ישנן מצלמות אבטחה. גב' אשכנזי מסרה כי המצלמות אינן מכסות את מקום האירוע ועל כן המצלמות לא נתפסו (ת/14).

95. באשר למצלמות העירייה ומצלמות של קופת חולים מכבי הממוקמות ברח' יל"ג; ראשית, לא ניתן לדעת האם המצלמות היו במקום בעת האירוע, בשנת 2018, והצילום שהובא על ידי הנאשם הוא כשנתיים לאחר מכן.

שנית, גם בהנחה כי אותן מצלמות היו קיימות גם בשנת 2018, הרי המצלמות ממוקמות עשרות מטרים ממקום האירוע, ולא ניתן לדעת לאיזה זווית הן מכוונות והאם הן מכסות את הכניסה לסמטה ברח' יל"ג.

יתרה מזאת, גם בהנחה כי המצלמות מכסות את הכניסה לסמטה ואת המעקה הירוק בו נתקלה המתלוננת, הן אינן יכולות לכסות את הסמטה עצמה או את הרחבה, שם התרחשו מרבית האירועים מושא כתב האישום, וזאת כפי שעולה מהתמונות שהוגשו גם על ידי הנאשם וגם על ידי המאשימה (נ/6 ונ/7, ת/22).

מהתמונות והסרטון שצילם הנאשם, ניתן לראות בבירור כי הסמטה מוסתרת מצד אחד על ידי קיר של בניין ומצד שני על ידי צמחייה ובניין נוסף. כך שגם אם היו תופסים את מצלמות האבטחה של קופת החולים מכבי או

העירייה, לא ניתן היה לראות את הסמטה עצמה ואת מה שהתרחש בה, או את הרחבה בה החל האירוע. משכך, המצלמות של קופת חולים ושל העירייה לא היו יכולות לתרום באופן ממשי למחלוקת העובדתית שבתיק, דהיינו האם הנאשם בעט במתלוננת במהלך מנוסתה במורד הסמטה או אם לאו, ולכל היותר, בהנחה כי המצלמות מכסות את מקום נפילתה של המתלוננת בסמוך למעקה, ניתן היה לראות את הנפילה עצמה, אך לא את מה שקדם לה.

96. הלכה היא, כי מחדלי חקירה יש לבחון על רקע מכלול הראיות בתיק, והתקיימותם של המחדלים כשלעצמם, בהינתן תשתית ראייתית מספקת, להוכחת אשמתו של הנאשם, אין בהם די כדי להביא לזיכוי הנאשם.

לעניין זה ראה ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013), פסקה 46:

"בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי של הנאשם. בחינת טענות הנוגעות למחדלי חקירה תעשה בשני שלבים: תחילה יש לבחון האם מדובר כלל במחדל חקירה. רק אם המענה לשאלה הראשונה הוא בחיוב, יש לבחון את השאלה, האם בשל מחדלי החקירה הנטענים, נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן. בחינה זו נעשית, תוך שקלול המחדלים הנטענים אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית (ראו, בעניין זה, ע"פ 3947/12 סלאח נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 44 (21.1.2013); עניין סטרוק, פסקה 106; ע"פ 2404/09 אלחמידי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.6.2010), פסקה 23; ע"פ 4223/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.11.2007), פסקה 20))."

מכאן, כי גם אם ראוי היה כי משטרת ישראל תעשה פעולות אקטיביות, תבדוק ותתפוס את המצלמות הסמוכות לזירת האירוע, אי-תפיסת המצלמות בנסיבות תיק זה, ולאחר בחינת התשתית הראייתית שהוצגה, לא הובילה לטעמי לקיפוח הגנתו של הנאשם.

97. עוד אוסיף, שמן הראוי היה כי המדינה תזמין את גשאו למתן עדות, לאחר שרשמה אותו ברשימת עדי התביעה, כטענת ב"כ הנאשם. יחד עם זאת, גשאו העיד במהלך המשפט, נחקר על ידי ב"כ הנאשם בחקירה נגדית ועל כן, לא נגרם נזק להגנתו של הנאשם.

קביעת ממצאים עובדתיים:

98. כאמור, מצאתי את עדותה של המתלוננת מהימנה עלי. גרסתה של המתלוננת מוצאת חיזוק בגרסתה של אירנה, שראתה את החלק הראשון של האירוע, ובגרסתו של ודים, ששמע צעקות מהרחוב, ותייעוד הצעקות בסרטון שצולם על ידי אירנה. כמו כן, תיעוד רפואי וויזואלי של חבלות המתלוננת מאמתים את גרסתה. בנוסף, אמרותיה של המתלוננת מיד לאחר האירוע לאירנה ולמגי בדבר תקיפתה על ידי הנאשם, מהוות ראיה עצמאית לתוכן ולכל הפחות מחזקות את גרסתה של המתלוננת. לעומת זאת, דחיתי את גרסאותיהם של הנאשם ושל גשאו כבלתי מהימנות.

אשר על כן, אני קובעת, כי הוכחו בפניי מעל לכל ספק סביר, הממצאים העובדתיים, כדלהלן:

- א. הנאשם וגשאו פינו פסולת מהדירה בה עבדו והניחו אותה ליד פח האשפה. המתלוננת פנתה לנאשם ובין השניים התגלע ויכוח מילולי אשר גלש לעימות פיזי.
- ב. בשלב זה גשאו חצץ בין המתלוננת לנאשם והחזיק בנאשם והמתלוננת החלה לברוח במורד הסמטה לכיוון הכביש.
- ג. הנאשם דלק אחרי המתלוננת, בעט בישבנה ובגבה התחתון, המתלוננת המשיכה במנוסה, נתקלה במעקה של הרחוב, נחבלה בצלעותיה ונפלה על הקרקע.
- ד. כתוצאה מהאירוע, נגרמו למתלוננת חבלה בישבן בדמות המטומה ושברים בצלעות. בשים לב לתיעוד רפואי סותר, בנוגע לשברים בצלעות מצד ימין, כאשר מחלקו עולה כי מדובר בשברים ישנים (1/ת) אני קובעת כי הוכח מעל לכל ספק סביר כי כתוצאה מהאירוע נגרמו למתלוננת שברים בצלעות 7 ו 8 בצד שמאל בלבד.

החלק המשפטי

99. הנאשם הועמד לדין בגין עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה חמורה בניגוד לסעיף 368(ב) לחוק העונשין.

"368. (א) התוקף זקן וגורם לו חבלה של ממש,

דינו - מאסר חמש שנים.

(ב) התוקף זקן וגורם לו חבלה חמורה, דינו - מאסר שבע שנים.

(ג) בסעיף זה, "זקן" - אדם שמלאו לו 65 שנים.

(ד) הורשע אדם בעבירה לפי סעיף זה,

יוטל עליו עונש מאסר, שלא יהיה, בהעדר טעמים מיוחדים שיירשמו, כולו על-תנאי."

מיום 27.2.2008

תיקון מס' 97

ס"ח תשס"ח מס' 2135 מיום 27.2.2008 עמ' 217 (ה"ח 188, ה"ח 194)

הוספת סעיף 368

100. עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה חמורה היא עבירה תוצאתית, ועל מנת להרשיע את הנאשם בעבירה כאמור יש להוכיח מבחינת היסוד הפיזי תקיפה של אדם שמלאו לו 65 שנה, חבלה חמורה שנגרמה לאותו קורבן וקשר סיבתי בין השניים. מבחינת הקשר הסיבתי יש להוכיח גם את הקשר הסיבתי העובדתי וגם את הקשר הסיבתי המשפטי.

מבחינת היסוד הנפשי, בהעדר דרישה ליסוד נפשי של כוונה, מדובר בעבירה של מחשבה פלילית, דהיינו מודעות ליסודות העבירה ופיזיות כלפי התוצאה. בהתאם לסעיף 20(א) לחוק העונשין, פיזיות בהקשר זה, משמעותה אדישות לאפשרות התרחשות חבלה חמורה או קלות דעת בנטילת סיכון שלא יתרחש.

101. בהתאם לעובדות שקבעתי לעיל, הנאשם, לאחר ויכוח מילולי שגלש לעימות פיזי, רדף אחרי המתלוננת, בעט בישבנה ובגבה התחתון, היא המשיכה במנוסה ונתקלה במעקה ברזל, נפלה, וכתוצאה מכך נגרמו לה שני שברים בצלעות מצד שמאל והמטומה בישבן.

משכך, הוכח כי הנאשם תקף את המתלוננת בכך שבעט בה, עת שהאחרונה ניסתה לברוח ממנו במורד הסמטה.

כך גם הוכח, באמצעות מסמכים רפואיים, כי כתוצאה מהאירוע נגרמה למתלוננת המטומה בישבן ושברים בצלע 8 ו-7 מצד שמאל, שברים אשר מהווים חבלה חמורה.

כך גם אין מחלוקת כי המתלוננת הייתה מעל לגיל 65 בעת האירוע.

הקשר הסיבתי:

102. **קשר סיבתי עובדתי:** אין מחלוקת כי הבעיטה לא הייתה זו שגרמה לשברים בצלעותיה של המתלוננת, לעומת ההמטומה בישבן שנגרמה כתוצאה ישירה מבעיטתו של הנאשם בעכוזה של המתלוננת.

מה שגרם לשבירת הצלעות היא המכה שספגה המתלוננת ממעקה הברזל. יחד עם זאת, מה שהוביל את המתלוננת להיבלם על ידי המעקה, הינו מרדף של הנאשם אחרי המתלוננת תוך שהוא בועט בה מאחור. אלמלא היה הנאשם רודף אחרי המתלוננת תוך שהוא בועט בה, לא הייתה המתלוננת ממשיכה במנוסתה, נבלמת על ידי המעקה וצלעותיה לא היו נשברות. משכך, התנהגותו של הנאשם מהווה סיבה פיזית בלעדית אין, בשרשרת הנסיבות, אשר הובילו לשבירת צלעותיה של המתלוננת.

103. **קשר סיבתי משפטי:** הקשר המשפטי הנורמטיבי משמעותו קביעת מדיניות משפטית מתי יהא אדם **אחראי** לקשר עובדתי שלו לתוצאת האירוע. המבחן הוא מבחן הצפיות והוא מבחן אובייקטיבי.

הנאשם רדף אחרי אישה מבוגרת, במורד הרחוב תוך שהוא בועט בה מאחור, ועל כן היה עליו לצפות כי היא עלולה ליפול וכי יגרמו לה חבלות חמורות כגון שברים בעצמות, לאחר שיצר בהתנהגותו סיכון ממשי לכך. משכך מתקיים הקשר המשפטי הדרוש.

היסוד הנפשי :

104. לא נטענה כל טענה, אשר יש בכוחה כדי לשלול את מודעות הנאשם לטיב התנהגותו ולנסיבות, ולאפשרות כי תיגרם למתלוננת חבלה חמורה כתוצאה מהתקיפה.

הנאשם לא טען כי לא היה מודע לגילה של המתלוננת, אלא הכחיש תקיפתה. יודגש, כי עיון בתמונותיה של המתלוננת בעת האירוע (ת/22 ו/7א), לא מתיר ספק באשר לגילה ולמודעות הנאשם לגיל המתלוננת, כאמור. יצוין כי הנאשם בעימות כינה את המתלוננת "אישה מבוגרת" ואמר כי היא יכולה להיות אימו (ת/16א דקה 1:53:56; דקה 1:54:17), וגם מכך ברור כי הנאשם היה מודע לגילה המבוגר של המתלוננת.

אדם שרודף אחרי אישה מבוגרת, במורד הסמטה ובוטט בה מאחור, צופה כאפשרות קרובה לוודאי כי היא עלולה ליפול וכתוצאה מכך תיגרם לה חבלה חמורה. הנאשם הכחיש את עצם התקיפה, ולא טען כל טענה

באשר ליסוד הנפשי של העבירה. בנסיבות אלו, ולאחר שקבעתי כי הנאשם רדף אחרי המתלוננת במורד הסמטה ובעט בה מאחור פעמיים אני קובעת כי הנאשם, לכל הפחות, צפה כאפשרות קרובה לוודאי, כי כתוצאה ממעשיו יגרמו למתלוננת חבלות חמורות, אך, לכל הפחות, היה אדיש לאפשרות זו.

מכאן, אני קובעת, כי הוכחו בפניי כל יסודות העבירה לפי סעיף 368(ב) לחוק העונשין.

סוף דבר,

105. המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את עובדות כתב האישום.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה חמורה בניגוד לסעיף 368(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ניתנה היום, י"א תמוז תשפ"א, 21 יוני 2021, במעמד הצדדים

[1] ישנו כפל מספור עמודים.